

U V O D

Akutni infarkt miokarda je postao problem u urbanizovanim zemljama i u porastu je među muškarcima mlađih godina.

Akutni infarkt miokarda je do polovine prošlog vijeka predstavljao oboljenje na koje ljekar nije mogao bitno uticati, nego ga samo registrovati i pratiti.

Uvođenjem antikoagulantne terapije u liječenju akutnog infarkta miokarda, postiže se u značajnoj mjeri uspjeh liječenja osnovne bolesti i njenih komplikacija, tromboze i embolizacije.

Sedamdesetih godina otvaraju se koronarne jedinice u svijetu, u kojima je obezbjeđeno korektnije praćenje bolesnika, a ubrzo se uvodi i metoda defibrilacije kao reanimaciona mjera, čime se u znatnoj mjeri poboljšava liječenje fibrilacije komora i drugih poremećaja ritma, što je do tada odnosilo bolesnike.

Istih godina se uvodi fibrinolitička terapija (streptokinaza), što povoljnije djeluje na prognozu bolesti.

Razvoj modernih invazivnih i neinvazivnih metoda u dijagnostici koronarne bolesti i akutnog infarkta miokarda koronarografije i ultrazvučne dijagnostike, sintigrafije u dijagnostici stanja srčanog mišića u cjelini, kao pumpe, uticao je na bolju spoznaju patofizioloških zbivanja na srcu i na liječenju srčanih oboljenja. Moderna elektroterapija akutnog infarkta miokarda uz modernu medikamentoznu terapiju, u znatnoj mjeri je uticala na prognozu poremećaja srčanog ritma.